

begrændset Aaremaal og paa nærmere Betingelser og Billaar af Private opnaas Koncession paa et saadant Anlæg, men dels kan Koncessionen nægtes eller der kan, bortset fra det begrænsede Tidrum, til den knyttes Betingelser, som kunne være uantagelige, og dels vil Bedkommende, som ønsker Anlægget, maasse forgjæves se sig om efter Sagskundskaben og Kapitalen, da de private Selstaber naturligen efterhaanden ville ophøre med en Virksomhed, som kun undtagelsesvis vil komme til at gjøre sig gjældende, og som hviler paa den usikre Grund, at der hver Gang dertil udfordres specielt Samtykke. Selv om man imidlertid, som man altid bør, gaar ud fra, at Indenrigsministeriet til det Yderste vil være imødekommende mod Ønsker om nye Telefonanlæg, saa ligger det dog i den „tungere Forretningsgang“ og i den Omstændighed, at Pengemidlerne forinden skulle bevilges, at der vil kunne gaa Aar hen, inden et nyt Telefonanlæg kommer istand, og maasse bliver det Hele slet ikke til Noget, naar den lovgivende Magt nægter de fornødne Penge. Der kunde gjøres flere Betragtninger gjældende i den Retning, men Udvalget skal ikke komme dybere ind derpaa, da man ikke finder det betimeligt, at der gives Staten Eneret paa Benyttelsen af Telefoner, saalænge de mange private Telefonanlæg skulle forblive bestaaende ved Siden af, hvortil kommer, at den Tilslutning, som i mange Tilfælde nødvendigen maa finde Sted mellem de nye og de allerede bestaaende Telefonanlæg, i høi Grad vil vanskeliggjøres, saalænge der er forfjellige Giere. Vil man Statens Eneret, forekommer det Udvalget rettest, at de alt bestaaende Telefonanlæg gjøres til Statens Eiendom paa samme Maade, som ved Indløsningen af de private Telegrafer, og under Behandlingen af den Lov, som i saa Henseende bliver nødvendig, høre Overveelserne af, i hvilket Omfang det vil være rigtigt at lægge Telefonvæsenet i Statens Haand, rettest hjemme. Udvalget stiller derfor Forslag til den Forandring i § 1

Udvalgenes Betænkninger.

første Stykke, at „Telefonanlæg og andre lignende paa Elektricitetens Forplantning byggede Meddelelsesmidler“ udgaar (Endringsforslag Nr. 1).

Lovforslagets § 2 handler om Straf for Anlæg og Benyttelse af ulovlige Telegrafledninger og fastsætter for Cierens Bedkommende Straffen til Konfiskation af Ledningerne med Tilbehør samt en Bøde fra 5 til 30 Kr. for hvert Telegram, der er gaaet gennem Ledningen. At den ulovlige Ledning konfiskeres, er i sin Orden, men naar det med Hensyn til Spørgsmaalet om Straffens Fastsættelse i Bemærkningerne anføres, at for Anlæggets Eier er Konfiskation af et maasse bekvemt Anlæg allerede en betydelig Straf, og derfor bør den Bøde, som han kan isalde, ikke være stor, da stemmer dette kun lidet med Indholdet af § 2. Bøden sættes her til en saaledes ubegrænset Størrelse, og naar det erindres, at der ikke her er Tale om nogen egenlig Forbrydelse, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Anlægget er ulovligt eller ikke, kan stille sig tvivlsomt, og endelig at Tidspunktet, naar offentlig Paatale skal finde Sted, udelukkende er lagt i Statstelegrafvæsenets Haand, vil der let hengaa lang Tid, inden Anlæggets Ejæbne bliver afgjort ved Domstolene. Smidlertid bruges Telegrafen, og der kan i Mellemtiden være befordret Indsender af Telegrammer; kommer saa Domstolene til det Resultat, at Anlægget er ulovligt, kan Cieren ikke undgaa at blive idømt en Bøde af mindst 5 Kr. for hvert Telegram, der er passeret Linien, hvilket i de fleste Tilfælde vilde være høist ubilligt. Udvalget foreslaar derfor, at Bødens Størrelse, med et passende Spillerum i Forhold til den Brug, der maatte være gjort af den ulovlige Telegraf, fastsættes fra 50 til 1,000 Kr.; saa har Domstolene den tilbørlige Frihed. Der mangler i Forslaget en Bestemmelse om, hvem Bøden tilfalder; det maa selvfølgelig være Statskassen. — Den Forseelse, at anlægge en ulovlig Telegrafledning, maa nærmest henhøre under ulovligt Næringsbrug eller Indgreb i Ene-